

Дамян Дамянов

... И ми звънят

... И ми звънят. Цял ден. От всеки вестник.
От мрак до мрак. Поръчки. Няма край!
„Поете, дай ни нещо предконгресно!
Тържествено! Голямо!“ ... „Дай, та дай!“
А лирика мен, знайте, ми се пише.
Човешка, проста, нежна. И все пак
За она порив толкова възвишен
Да няма на света ни кръв, ни мрак.
Да няма хора бедни и бездомни.
Да не надвисва сянка зла над тях.
И туй, което ние още помним,
В дечицата ни да не всява страх.
Да бъдем справедливи, мъдри, честни,
Заслужили самата свята власт,
Дошла до нас с реки от кръв нелесна...
... Звънят, звънят... А мисля, че конгреси
си има всеки миг. В самите нас.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8082>]